

Jóga dávných Rusičů

Hluboce nesprávný je ten názor, že na územích, v dávných dobách obývaných Slovy, před násilným «pokřtíváním» těchto národů — vládlo pohanství, to znamená, «lidová», «folklórní» víra v pohádkové, vymyšlené bohy — na rozdíl od znalosti existence jediného pravého Boha.

Mezi Slovy pochopitelně byly i pohanské varianty víry: vždyť náboženské představy závisí ve velké míře na úrovni intelektového rozvoje konkrétních lidí. Určitě i tehdy, tak jako teď, existovaly skupiny lidí-primitivů, kteří «přinášeli bohům» krvavé oběti v podobě zabíjených zvířat nebo dokonce lidí. Prý, duši oběti posíláme k jídlu bohům nebo Bohu, a maso sníme sami... Ačkoliv jak Bůh, tak i jakýkoliv zdravě uvažující člověk — chápou absurditu a dokonce i zločinnost takového konání...

Druhou variantou podobné absurdity je — «přemístit svoje hříchy» na zvíře — a zabít ho... «za to». No a jeho tělo, pochopitelně, naporcovat a upéct ve prospěch vlastního obžerství...

... Ale mezi Slovy byli i ti evolučně rozvinutí lidé, kteří měli úplné vědomosti o Jednotném Vesmírném Bohu-Stvořiteli a o smyslu lidských životů, který spočívá v duchovním zdokonalování, poznání Stvořitele a Splynutí sebou — jako rozvinutým vědomím — s Ním.

Jednotného Boha-Stvořitele nazývali Slované na různých územích různě: nejčastěji — Svarogem, řidčeji — Rodem. (A dosud se v ruštině zachovaly odvozeniny těchto slov. Například «svarganit'», to znamená stvořit. Nebo «roditeli» [rodiče]. Také — «rod»: velká skupina lidí, spojených dávnými rodinnými vztahy. Také — «rodit'» [rodit], «porodit'» [porodit], «rody» [porody] a tak dále.)

... Jsou nám známi Božští Učitelé, kteří v těch časech pracovali na území evropské části současného Ruska.

Nejvýznamnější z Nich je Assiris, který vedl duchovní vzestup vtělených lidí v lesní zóně této části planety.

Tu samou funkci vykonával v stepních oblastech Kurgan-Baši.

Také tam pracovali a pomáhali lidem v jejich duchovním hledání Surja, Lada, Jasin.

V pozdější době, právě v epoše, kdy na východě regionu pokračovalo «pokřtívání Rusi», dosáhli Božskosti a teď slouží Evoluci Vědomí z Příbytku Boha Otce — Rada, Alexej a Jejich syn Jeremej.

A až v epoše «sovětské vlády» dospěli k poznání Boha Otce a dosáhli Splynutí s Ním — Petr, Oleg Suchodolskij, Igor Vysotin a Další.

Pracují tu také Ježíš Kristus a Jeho Božští Apoštolové — Ondřej, Jan, Matouš, Marek, Filip, a také — Bábadži z Haidakhanu, Krišna, Satja Sái, Ódin, Ptahhotep s Elisabeth Haich, Sakrál, Sarkar, Jamamoto, Jamamata, Božští Učitelé indiánské, islámské, taoistické, buddhistické tradice. Ještě víc je určitě Těch, se Kterými jsme se osobně neseznámili, a těch, o Kterých zatím ještě vůbec nevíme...

O všech právě vyjmenovaných, v současnosti nám známých Představitelích Stvořitele jsme vyprávěli v knize *Klasika duchovní filozofie a*

současnost. Ale v dnešní besedě se budeme muset omezit jen na informace o několika z Nich.

Takže začneme Božským Assirisem:

Z besed s Assirisem

— Kdysi, velmi dávno, jsem Já pozvedal dvě «vlny» duchovnosti na Zemi. Jednu — na územích starověké Asýrie a Persie, dlouho předtím, než se tam upevnil islám, druhou — na zemích Rusi, ještě před příchodem křesťanství.

Obě tyto «vlny» jsem podporoval ze svého nevtěleného stavu.

Lidé Mne uctívali jako Boha Slunce nebo Boha Ohně. Obvykle jsem přicházel k žákům ve formách, podobných Slunci nebo Božskému Ohni. A jen někdy jsem nakrátko přijímal podobu pastevce nebo poutníka — podobu, viditelnou obyčejným lidem.

Nerodil jsem se a neumíral v těle v této Kalpě... Ale působil jsem prostřednictvím Mých Děti, Které Mne lehce vnímaly...

Neučil jsem je klanět se Slunci nebo ohni — ale Jedinému Otci, existujícímu ve všem... Pokračuji v tom i teď.

Metody, které jsem doporučoval, jsou nejpřesněji zachyceny ve vašich *Třech etapách centrování*¹. Byla to konkrétně tři principiální stádia rozvoje, ve kterých si žáci postupně přivykali žít.

Zpočátku se duchovní srdce jakéhokoliv člověka musí rozvíjet v obyčejném životě. A jenom ten, kdo se stane absolutně stabilním ve stavech darování lásky, — získává možnost dalšího růstu v podmínkách duchovní školy, disponující seriózními ezoterickými metodami.

A až potom si v první etapě výuky v té Mojí Škole žáci osvojovali rozšiřování duchovním srdcem nad povrchem Země a poté — rozplynutí vědomí.

Druhou etapou byl život ve stavu duchovního srdce, spojeného se «Srdcem planety». V této etapě obvykle uběhlo nejedno vtělení duše... Byly i první doteky Stvořitele.

Ve třetí etapě se poznával Stvořitel.

A poté se všechna ta tři centra pocit'ování sama sebe — spojovala Paprskem Slunce Boha, procházejícím skrz fyzické tělo člověka. Přičemž tímto Centrem, ze kterého vycházel Paprsek, bylo Srdce Absolutna...

A když se tento Paprsek stal trvalým atributem Duše, soupodstatné se Stvořitelem, pak se Dosáhnuvší stal Synem Boha nebo Dcerou Boha. To byla úplná Seberealizace duší.

O dalších krocích Já zatím mluvit nebudu. Ale chtěl bych vyprávět o něčem jiném...

Chci vyprávět o Lásce Boha, o nevýslovné Božské Lásce.

Ta Láska je podobná světlu Slunce, které svítí stejně na všechny, všem dává teplo... Taková je podstata Slunce — svítit... Podstatou ohně je být živý a hřát, podstatou cukru — být sladký, podstatou Slunce je svítit, a podstatou lásky je darovat!

Opakuji: podstatou lásky je dávat sama sebe druhým!

¹ Surja tu mluví o Kundalíní.

Láska je stav bytí Boha...

A Bůh — svítí: ze Sebe, Sebou!

Někdo z lidí se natahuje ke Světlu, někdo odchází do stínu... Ale jak ti, tak i ti druzí mají život od Něho!

Měli bychom se učit být Světlem Lásky Boha!

Měli bychom žít, a nebýt přitom tělem, ale Darujícím Světlem! Měli bychom svítit Láskou — a pak postupně dojde k úplné přeměně v Neposkvrněnost a Čistotu Jasného Světla Stvořitele!

... A teď vám vylíčím závěrečné dva stupně Cesty. První je «minimální program», druhý — «maximální program».

... Atributy Bojovníka Ducha jsou Štít a Meč.

Život v materiálním světě je pro Bojovníka Ducha životem na bitevním poli.

Proto, aby se stal nezávislým a samostatným, aby nebyl vtažen do varu «pozemských» vášní, aby od nich byl oproštěn, — dostává Bojovník Ducha Štít.

Ale za tento Štít musí bojovat. Bojovník Ducha ho získává až jako výsledek dlouhých let úporného, každodenního, nepřetržitého boje za Dokonalost.

Ovládání Štítu znamená umění žít v Srdci Absolutna, za «Oponou», mnohem hlouběji, než je tento svět, ve kterém se perou vichřice vášní. Ze samotné Hlubiny Bojovník Ducha silnými rukama zvedá «Oponu» — jako rozměrově nekonečný Štít, a dělá tak Sám Sebe nezranitelným. Vždyť je to Štít Samotného Stvořitele. Ten není prorazitelný ani «pozemskými» vášněmi, ani nenávisť nepřátel, ani světskou marností.

Ale je možné dosáhnout i vyššího. Ten, kdo si přivykne pevně žít v trvalém Splynutí s Bezmezností Prvotního, kdo se definitivně rozprostírá pod Štítem svým Nekonečným Srdcem, Které je jednotné se Srdcem Absolutna, se Sluncem Boha, — tomu bude darován Meč.

Meč — to je soupodstatný se Sluncem Boha, nezměnitelný ve své prvotní jemnosti, Božský Paprsek, zaměřený ze Samotné Podstaty Všeho — do Stvoření.

Meč značí schopnost ve vši úplnosti tvořit Vůli Stvořitele na Zemi. Je to Otcem darované Žezlo, znak Královské Moci. Je to Záměr Stvořitele, je to veškerá Moc Prvotního, zkoncentrovaná v Jediném Paprsku, zaměřená do světa Stvoření a přímo předávající jakémukoliv objektu Vůli Stvořitele. Stvořitel řekne: «Budíž!» — a stane se to!

Zeptali jsme se:

— Co teď poradíš konkrétně nám?

— Ať už se dějí jakékoliv události kolem tebe na materiální úrovni — porovnávej je s Nekonečností Života ve Mně.

A za druhé: Je zapotřebí probouzet v lidech nadšení ke sloužení Mně! Je zapotřebí zapalovat jejich srdce myšlenkami sloužení Bohu!

— Jak se Ti podařilo shromáždit tolik žáků — natolik perspektivních?

— Shromažďoval jsem je «po celé Zemi», z celé evropské části Ruska, vysílal jsem «honce» z řad perspektivních žáků.

— Vidím sestavu padesáti.

— To je jenom malá část. Podívej se hlouběji: tam jsou stovky Žáků, Které jsem tu během mnoha staletí vychovával.

— Po dobu několika vtělení?
— Ano.
— Vtělení — žáků, nebo Tvých?
— Vychovával jsem je prostřednictvím těl Svých žáků. Já Sám jsem tu byl věčně.

Ale potom... všechno to nejlepší ruské zašlo na úbytě...

— Ty jsi pracoval tady, na těchto místech? Tady byly tvoje *lesní školy*?
— Po celé zemi Ruské byla Moje Škola! Během staletí jsem pozvedal jednu vlnu žáků za druhou, pěstoval jsem perspektivní duše!
— Jak se k tomu lidé připravovali?
— Já jsem je «pásl». V tu dobu tu bylo převážně zemědělství, obdělávání země. Byla tu vytvořena totální síť, byly tu rozesety *lesní školy*, kde jsem učil všemu, čemu bylo třeba, a shromažďoval v nich nejlepší lidi.

Tady, kde se teď nacházíme, ášram nebyl. Největší koncentrace nejlepších lidí byla v oblasti Povolží. Tam, kde byly lesy, byly také školy. Proto je tak i nazývám: *lesní školy*.

— Ale stejně, jaké metody učení jsi používal? Vyučoval jsi čakry, meridiány?

— Bezpochyby, ano. Objasňoval jsem podstatu struktury Absolutna a metody rozvíjení sama sebe. «Jak se věci mají» jsem vám už v podstatě řekl.

Priváděj sem lidi, aby Mne každý procítil, Moji Podstatu, právě tak, jako u Laa!

— Můžeme Tě jmenovat — Svarogem?

— Svarog je zobecněný název. To nebylo jméno konkrétního Božského Učitele. Je to ekvivalent pojmenování Boha Otce, Stvořitele.

Priváděj sem lidi! Tady Se intenzivněji projevují, nežli na místě, kde jsme se poprvé seznámili. Zde Se projevují v celé úplnosti!

— Jak se podařilo dosáhnout takového vynikajícího výsledku: stát se Součástí Stvořitele — tak mnohým z Tvých žáků?

— Nejdůležitější je dobře znát to, co jste poznali a poznáváte vy. A pak to po skončení života těla začne všechno být normální! Jestliže si všechno tohle dobře zapamatujete, pak už nic zvláštního dělat není třeba: všechno se děje přirozeně, samo od sebe.

... Nenapsal bys o Mně knihu *Starověké Rusko — země Boží?!* Ta kniha by mohla vytvořit maličký základ pro to, aby se kolem vás shromažďovaly perspektivní duše. Po uplynutí mnoha let by maličký výhonek začal dozrávat. Napsal bys o tom, že ne modlení v chrámech, ale rozvíjení sama sebe — tvoří hlavní podstatu přeměny z prostého člověka v Boha! Mezi květinami, zpívajícími ptáky, listím, šelestícím ve větru nebo rozpukajícími se jarními pupeny je třeba nalézt Hlavní Podstatu Bytí!

Ale teď si promluvíme o něčem jiném.

Višnu je jaro!

Vzal bych tě na cestu po místech Mých ášramů, ale ty ani nemáš peníze na cestu, proto knihu *Višnovy Ášramy* bude muset napsat někdo jiný. Ještě bychom potřebovali «vůz», kterým bychom jeli!

— Višnu bylo na dávné Rusi známé slovo?

— Ano. Višnu a Assiris jsou různá slova, ale znamenají jedno a to samé: Jaro a Vycházející Slunce.

Jakým jménem Tě na Rusi nazývali?

— Assiris — to je Moje hlavní Podstata jako Boha. Višnu... — také, ano. Višnu — Vesna — Jaro... Višnu-Vesna — to jsou pouze transformace slova.

Já jsem podoben Slunci! Já svítím pořád!

Stín a světlo, den a noc pro tebe existují, pouze dokud žiješ na Zemi, a přitom se cítíš jen jako tělo...

Ale Slunce dává světlo vždy! Východy a západy slunce jsou jenom důsledek otáčení Země. Tam, kde leží její vlastní stín, je noc, a tam, kde je pohled obrácen ke slunci, je den!

Já jsem podoben Slunci! Já jsem — vždy — SVĚTLO, LÁSKA, KLID!

Všechny stíny, všechna dvojnost se nacházejí uvnitř lidí.

Avšak Já — svítím na všechny stejně.

Ale jedni se natahují ke Mně a rostou v teplých paprscích Mojí Lásky.

A druzí se schovávají ve stínu, nedokážou snést Oheň Mých Dotyků. Ale i oni jsou živi z Mého Světla.

Staňte se každý — Sluncem Mojí Lásky!

Milujte — jako Já!

Jedině tak, že dává Moji Lásku, se může člověk učit být Mnou!

Jako když Slunce vysílá svoje paprsky, tak i já stále vysílám Svoje Syny a Dcery na Zemi.

Dávná Rus byla úrodnou nivou Boha právě díky zachování mravních Božích zákonů — zákonů lásky. Dlouho se Mně dařilo uchovávat vědomí o Nejvyšším v Mých Školách. Duše se vtělovaly do těch podmínek, kde už existovaly vědomosti o Cestě. Školy byly vedeny Božskými nebo téměř Božskými Dušemi. Každá taková Duše, podobná stromu, vycházela nad Zemí a podporovala už existující ohnisko duchovnosti.

Do Škol byly pro učení vyšším ezoterickým metodám vybírány pouze zralé duše. Kritériem výběru byla schopnost už rozvinutého vědomí seriózně myslet. Rozvinuté duchovní srdce se považovalo za nutnou, ale ne dostatečnou podmínku.

Na Rusi tehdy převládalo přírodní hospodářství. A duchovní Školy tak byly téměř zbaveny starostí o obživu, poněvadž je selské občiny materiálně podporovaly. A lidé těchto občin dostávali od Škol pomoc vyššími dovednostmi v podobě varování před suchem a neúrodou, v léčení nemocných, ve vyučování dětí... Ty občiny, při kterých byly Školy, s nimi koexistovaly jako jednotný organizmus, jako jedna rodina.

...Ti, Kdo ze Mne přicházeli, už pracovali především se zralými dušemi, které už si nemusely rozvíjet inteligenci naplňováním myslí informacemi... Mechanismus rozvíjení schopnosti vědomí myslet byl u těchto lidí poněkud jiný. Bylo to podobné tomu, co se vypráví o starořeckých filozofech, kteří prostřednictvím meditace dokázali pochopit uspořádání mnohorozměrného vesmíru, sférickost formy naší planety atp. Vždyť ty chápeš, že existují různé varianty výzkumu jakéhokoliv problému vědomím: počínaje informacemi, pocházejícími z vlastního přemýšlení, — a konče Zjeveními a přímým zkoumáním vlastním vědomím, například, vrstev mnohorozměrnosti. Tvůj rozhovor teď se Mnou je také příkladem takového poznávání. Dalším příkladem bude Mnou darovaná meditace.

Schopnost tvořivě myslet se nejlepším způsobem rozvíjí na podkladě rozjímavého klidu.

Prostřednictvím přemýšlení o přírodních jevech a nejrozmanitějších živých organizmech se dítě učilo myslet; dospělí pouze zaměřovali a

usměrňovali tuto práci vědomí. Každý brouček, letící pták, živá nebo suchá větev stromu se mohli stát učební pomůckou k porozumění životu i smrti, svázanosti vědomí s materiálním obalem, rozdílů a podobností forem života...

To byla první etapa učení.

A poté bylo velice snadné objasnit takové duši, že Bůh je Živý! Je přítomný vždy a všude, přímo tady a teď! A že má každý před Ním odpovědnost za každou svoji myšlenku, za každý skutek.

Dále se už žáci lehce a rychle převáděli na vnímání mnohorozměrnosti prostoru. K materiální úrovni bylo připevněno velmi málo indrijí. Přesměřovat indrije duší na poznávání nemateriálních úrovní, na stýkání s Božskými Dušemi — pro Mne tehdy bylo velice snadné.

Právě kontakt duše s Bohem — nevtěleným Božským Vědomím — byl základem výuky. Díky tomu jsem mohl snadno dávat lekce každému. Od vtělených učitelů se pouze vyžadovalo, aby ten proces usměrňovali a vysvětlovali základní techniky, víc ne. Učitelem byl Bůh! A pohroužení do Mých Hlubin bylo právě tak pozvolné, neuspěchané a přirozené, jako celý život. Bylo to dospívání dětí v Božské Rodině. A přitom si nikdo nežadával úkol toto dospívání urychlit.

Chápeš? — Uvedl bych takový obraz: aby ses mohl přepravit přes mohutnou řeku přeplaváním nebo na loďce, musíš vyvíjet nepřetržité úsilí, musíš zabírat rukama: jinak nedosáhneš druhého břehu, utoneš. Taková byla vaše duchovní Cesta v současnosti. Ale tehdy — světový názor a uspořádání společnosti umožnily existenci jakéhosi širokého mostu. Pokud takový most existuje, je možné jít, beze spěchu, nad peřejí, nebát se proudu ani jezů. Právě takové správné uspořádání společnosti umožní udělat Cestu k Bohu — mostem, po kterém je možné přejít a bezpečně tak překonat bouřlivou řeku sansáry...

Z besed s Jasným Měsícem — Božským Učedníkem Assirise:

Průzračné nehmotné jasné Světlo, mládí jiskřící životní silou, veselé vyzařování pohledu a úsměvu — to je Jasný Měsíc — jeden ze spousty Assirisových Učedníků.

— Právě takový stav duše byste měli předat ve filmu! — vítá nás On.

Aby zazvonila radost v srdcích!

Aby roztál studený led skepse a malomyslnosti všedního dne!

Aby uviděl každý, kdo se dívá, — jak velice blízko je opravdové štěstí!

Aby se Duše dotkly životodárné radosti Světla, Lásky, Jara!

Darujte tyto stavy tak, aby každý, kdo je uvidí, zatoužil podělit se o získané štěstí a vyprávět druhým, co viděl! A lidé se budou učit radosti z pozorování rozvíjejících se lístečků a zářivých kapiček rosy, sněhobílých břízek a potůčků, zurčících čistotou, zpívajících ptáčků a vašich očí, zářících štěstím!

Naše Něžnost bude stát za každým záběrem, za každým slovem, každým zvukem! Naše ruce se natáhnou k srdcím, aby lidé zamířili ke Světlu, k Božské Čistotě!

Vždyť je to všechno tak prosté! Abychom byli šťastní — musíme udělat jen takový maličký krůček, ale ve správném směru... A pak se tak jasně ukáže:

že za vši touto krásou je Bůh — její Stvořitel! A — s radostí — se k Němu srdce vrhají!

A dále — vždyť vy máte všechny metody...

... Ptáme se:

— Jasný Měsíci, vyprávěj, prosím: jak jsi Ty dosáhl Božskosti?

— Tak tedy, všeho všudy jsem dokončil *lesní školu* Assirise!...

Hlavní pozornost v naší výuce byla věnována dvěma směrům:

Za prvé — rozvíjení duše jako duchovního srdce a stále hlubšímu poznávání Boha: zpočátku v aspektu Svatého Ducha, a poté — i Boha Otce.

Za druhé — umění žít nezávisle na těle a z tohoto stavu pomáhat vtěleným i nevtěleným duším.

V důsledku takové výuky dokonce i ti, kdo nedosáhli úplné Božskosti — Splynutí se Stvořitelem, po odloučení od těla pokračovali ve svém kousičku sloužení: každý si vybíral to, co mu bylo bližší.

O posledně jmenovaném bych chtěl vyprávět podrobněji.

Každý, kdo se naučil, například, žít v rozlitých zjemnělých stavech, ovládal umění darovat je sám sebou. Například, někdo vytvářel pole lásky tam, kde si hrají děti,² — tak, aby je v poli lásky přivykal konkrétně žít, aby v nich během hry dokonce ani nemohly vznikat emoce ukřivdění, hněvu nebo rozčilení. A děti si zvykaly na správné emoční reakce. A rodiče — ti by jim to vysvětlovali už na úrovni slov.

Nebo, například, péče o rostliny: v zahradách nebo v lese. Všimla sis, že na vašich *místech síly* bývají rostliny podivuhodné krásy? Nádherně rovné kmeny a husté koruny těch stromů, co ševelí listím, a překrásné měkké husté chvojí a kmeny plné životní síly našich jehličnatých přátel... Ale na místech s nepříznivou energetikou, zvláště zmrzačenou lidmi zla, jsou rostliny podobné bledým nemocným dětem...

Pochop význam té lásky, kterou je člověk, jak vtělený, tak i nevtělený do těla, schopen darovat přírodě! Je zapotřebí učit lidi nejen neškodit našim menším bratrům a sestrám, ale i milovat je! Vždyť oni, naši mladší přátelé, jsou schopni vytvářet a udržovat na povrchu planety energetiku ráje!

Bylo ještě mnoho aspektů vynaložení našich sil — například, pomáhat duším po odložení těla zvyknout si na život bez těla, vytvářet rytmy a hudební melodie atd.

Každý stupeň výuky zahrnoval zvládnutí podobných dovedností sloužení. A pokud by už nadcházela smrt, — duše už byla vyučená v té či oné duchovní «profesi», která se mohla hodit v životě bez těla.

Z besed se Surjou

— Existovala kultura na Rusi, ve které byla srdečná láska životní normou, a ne vzácnou výjimkou. Átmická součást mnohorozměrného organismu člověka byla zapojována do jeho života už od narození. A stavy harmonie a

² Nejednou se nám stalo, že jsme pozorovali ten významný jev, že Božští Učitelé (Krišna, Bábadží, Satja Sái, Igl a Druzí) vytvářejí trvalou zvýšenou koncentraci Svoji přítomnosti v těch místech, kde se nacházejí mimoměstská dětská zařízení nebo kde se často konají v přírodě sportovní akce mládeže.

jemnosti, ve kterých lidé žili, jim umožňovaly velice rychle nashromáždit tento cenný potenciál duše.³

Tak se každý rozvíjel v řadě vtělení do té doby, než nadešel čas pro úplnou realizaci toho potenciálu ve Splynutí s Bohem Otcem — Svarogem. A metody dosažení toho Splynutí byly také známé. *Školy duše*, kde učili dosažení Stvořitele, byly v blízkosti osad, a existoval tam «prvotřídní» vzájemný vztah duchovních praktikantů — a ostatních lidí.

Všechno to bylo přirozené. Právě tak, jako když se jde někdo po ukončení školy dál učit na univerzitu, a druhý právě tak přirozeně chce zakládat rodinu a obdělávat půdu, — tak to bylo i tady: někdo si zvolil pozemskou lásku, a někdo hledal postižení Stvořitele v lásce k Němu. A při tom nikdy neexistovalo pohrdání k tomu, kdo «ještě nedorostl», tak jako i v milující rodině jsou všechny děti jakéhokoliv věku přátelské a milují svoje rodiče a jeden druhého.

Život těch lidí nebyl «biblickým rájem», kde nebývají těžkosti a zármutek. Ale, podívejte se: lidé nenávidí, pokud je postihne zármutek, se začnou mstít, aby i druhým bylo právě tak špatně, jako jim samým. Ale lidé opačného pólu — lidé lásky — jestliže je postihne neštěstí, žijí dál proto, aby se už nikomu nic takového nepříhodilo! V tomhle je tajemství pozemského štěstí!

Slunce bylo symbolem Svaroga. A každý učedník se musel naučit zapalovat *Sluneční Světlo* — zpočátku v měřítkách těla, poté v rozměrech Země, a potom nastoupila i etapa Splynutí se *Sluncem-Svarogem*.

Co se může srovnávat se Zářením Svaroga v Jeho Příbytku?!

... Vtělení Avatára je vždy obět': radostná, dobrovolná! Je to darování Sama Sebe lidem. Avatáři přicházejí k těm, kdo zapomněli, co je to láska... Oni — jako Lékaři — přicházejí vyléčit nemocné duše...

... Moje lesní Sluníčko svítí stále! Přicházejte ke Mně!

... Prosíme:

— Neodcházej, prosím! Vyprávěj nám podrobněji: jaké techniky práce s vědomím jsi používala při práci s žáky?

— Velice mnoho jsme pracovali za svítání, a využívali přitom východ slunce: učili jsme se být slunečním světlem, svítit slunečními paprsky z duchovních srdcí.

Co dělá absolutní většina lidí časně ráno? Odpověď je prostá — spí! Ale vždyť pokud by člověk — třeba jen jednou v životě! — přivítal svítání vědomě, opustil kvůli tomu teplou postel a útulný dům?! Jestliže by, strnulý úžasem, o samotě s vycházejícím sluncem, obklopený tichem a harmonií přírody, přivítal svítání — jmenovitě přivítal, a ne jenom uviděl, — pak už by, možná, neprožil svůj pozemský život nadarmo!

Používali jsme stejné metody i techniky práce s vědomím, jako vy, jenom jsme je oblékali do jiné slovesné úpravy.

— Vyprávěj, prosím, podrobněji o tom, jak jste pracovali?

— Nejlepší čas pro začátek takové práce je jaro a léto. Obvykle jsme si místo pro meditaci vybírali dříve: mohla to být mýtinka v lese, břeh lesního jezera nebo řeky, i vysoký kopec.

Vycházeli jsme před začátkem svítání a pomalu jsme šli k místu přivítání východu slunce, a přitom se nořili do ranního ticha.

³ Mluví se o námi vytvořeném filmu 'Místa síly. Tři etapy centrování'.

Všimla sis, jaké podivuhodné ticho je před svítáním? Skoro všechny živé bytosti ještě spí čistým, světlým spánkem nemluvnat. Nic nenarušuje ticho časného rána...

Měli bychom umět poslouchat ticho, naplňovat se jím a být jím! To je nejdůležitější součást duchovního rozvoje člověka!

Jestliže za svítání v lese, například, začneme poslouchat ticho okolního prostoru «ušima duše» nebo, přesněji, «ušima duchovního srdce», pak se můžeme stát *absolutním tichem*.

Když uvnitř tebe nastává ticho — nižší «já» se mění v nic: *nic z něho* už nenarušuje ticho a harmonii okolního světa! V takovém tichu můžeš uslyšet všechno: od měkkého povídání lesního potůčku, šepotu listů na stromech, teplého dechu spících zvířátek... — až k nejskrytějším tajemstvím Univerza. A v takovém tichu můžeš uslyšet Hlas Boha, můžeš Mu pokládat otázky a dostávat odpovědi...

Vždyť podstata Božského Bytí je velice prostá: Harmonie a Láska!

Ale úplně *Jednotným s Prvotním* se stává Ten, Kdo nejen dosáhl Příbytku Stvořitele a naučil se v něm žít, ale Ten, Kdo z něho vychází ke vtěleným bytostem, projevuje Stvořitele, a přitom je Jím. To je završení úplného cyklu vývoje. Mnozí, dosáhnuvši Příbytku, se potom vtělovali ještě jednou s Misí Sloužení — právě kvůli dosažení toho úplného završení Božského Stavů. Takových příkladů vy znáte spoustu. Tak jsem se naposledy vtělovala i Já.

Z besed s Jeremejem

— Já jsem se na Rusi vtěloval nejednou...

Mými přáteli byly pokaždé břízky a borovice, všechny bylinky na lukách, pěnkvavky a budníčky, sluky a tetřevi. Nemohl jsem se nasytit krásou Země! Hladil jsem její povrch tak, jako zamilovaný hladí vlasy svojí milované. Radost a blažená něha Mě přeplňovaly a vylévaly se neohrazeně ze srdce — na všechno, co jsem viděl kolem. Zlatavě růžové východy slunce zalévaly Moje srdce něžnou krásou — a Já jsem se stával *Světlem Lásky* nad zemí!

Osvobozená Duše je podobná ptáku, který krouží ve výšce a nic neomezuje Jeho let!

Osvobozená Duše je podobná řece, která vtekla do moře a nemá už břehy!

... Moje Cesta od začátku až do konce je Cestou Srdce: od srdce lidského — k Srdci Božskému!

A když jsem prošel celou tuto Cestu až do konce — přišel Můj čas stát se Vychovatelem druhých.

... Jedno z Mých posledních vtělení jsem končil tak, že jsem vedl *lesní školu* Assirise.

Tyto školy byly dále nazývány *lesními* i po «pokřtění» Rusi. Ale teď už ta slova měla trochu jiný význam: *lesní* — to teď znamenalo, tajná, uzavřená. Vždyť ta velká duchovní kultura, která předtím existovala na Rusi, byla s příchodem inkvizitorů «křesťanstva» zničena ohněm a mečem v pravém smyslu těch slov.

Zachránili se tehdy na čas pouze nemnozí, kterým se podařilo ukrýt v nedozírných prostranstvích lesů...

Jestliže dříve předchodí duchovní kultura byla dostupná všemu lidu, třebaže na velmi různé úrovni, pak teď do uzavřených lesních škol byli přijímáni pouze ti nejdůstojnější — jednotlivci.

Jak jsem učil ty, kdo Mně svěřili svoje osudy? Právě tak, jako teď učím vás uprostřed jarních bříz a tetřevích písní...

Z Příbytku Stvořitele jsem se pozvedal jako *Zlaté Božské Slunce* — a učil jsem stávat se Láskou! Dával jsem Svým učedníkům růžově zlatavé červánky a učil je rozlévat se duchovními srdci po prostranstvích, hýčkat *rukama vědomí* lesy, pole, trávy!... Z *Hlubin*, kde září *Božské Srdce*, jsem se natahoval k srdcím Svých učedníků, a ukazoval jim další Cestu!...

... Ale neučil jsem je pouze meditace. Vždyť jsme žili v časech inkvizice! A od každého bylo vyžadováno osvojení stalkingu v neméně míře, nežli od amerických indiánů v době conquisty...

— Jeremeji, jaká přání a ponaučení bys chtěl v současnosti předat těm, kdo jdou po duchovní Cestě?

— Staňte se silou, ale nepřestaňte přitom být jemností!

Osvojujte si odhodlanost a obezřetnost, ale nepřestávejte přitom být něžností!

Staňte se lídry a duchovními vůdci, ale nepřestávejte přitom být pokorní!

Naučte se být *Sluncem Boha*, ale nepřestávejte přitom pociťovat ty, kterých se dotýkají vaše Paprsky!

Poznejte ten stav, kdy přání zůstat v Příbytku Otce nahrazuje všechna ostatní přání duše!

Absolutně obnažená, osvobozená od všech příkrovů, dokonalá duše, pak předstupuje před *Všeobecný Zdroj!* Svobodná a křišťálově čistá se poté do Něho ponořuje, aby už zůstala v Něm — ve Stvořiteli všeho jsoucího! Tak se sjednocují; spojují vjedno, poznávající a Poznávaný.

A potom, rozhrnujíce vrstvy hmotnosti a příkrovy, skrývající *Hlubiny*, nová Božská Duše vychází Paprsky *Velikého Slunce*, a nepřestává být Zdrojem už nikdy!

— Jeremeji, jak pomoci lidem? Jak změnit to, co se děje tady i po celé zemi? Jak přesměrovat duše — na lásku, na život v harmonii s přírodou, se Zemí, s Bohem?

— Já vám skoro závidím! Vy teď máte tolik možností: knihy, filmy, internet! Můžete dosáhnout během sekund na druhou stranu planety nejen vědomím — ale viditelně! A hmatatelně, pádně, v mnoha jazycích Země rozhlašovat Pravdu o Bohu!

A ještě chci mluvit o ekologii. To je teď velice perspektivní směr. Ale slovo *ekologie*, tak jako dřív, pro většinu lidí znamená jenom boj se znečištěním okolního prostředí odpady životní činnosti člověka.

Ale vašim úkolem je vnést do toho hloubku, rozšířit ekologický směr vědění pro celé lidstvo! Ať pochopení mnohorozměrnosti prostoru učiní srozumitelným a nepřehlíženým to, že nejen materiální smetí a odpadky znečišťují životní prostředí! Že stavy duše, ve kterých žije člověk, se právě tak otiskují do okolního prostoru, a dělají ho buď čistým a harmonickým, — nebo naopak!

Ať se pro každého člověka, žijícího na Zemi, toto vědění a tomu odpovídající přeměna sama sebe stane právě takovou normou etiky, jako nutnost nevyhazovat smetí a nevytvářet smetiště na tom místě, kde bydlí! A ať tím místem, kde člověk žije, nepociťuje jen svůj pokoj, byt nebo dům s

pozemkem!... Ať se tím místem, kde žijeme, lidé konečně naučí pociťovat celou naši planetu!

To už v současnosti začalo být velice blízké pochopení na «Západě»: vegetariánství, hnutí «zelených» už nejsou novinky.

Ale je třeba k tomu ještě přidat i pochopení odpovědnosti za stavy duše. Je třeba objasnit lidem mechanismy působení stavu duší — na materiální úrovni.

Jestliže jsou odpady ropných produktů vypouštěny do řeky nebo do moře — každý chápe škodlivost tohoto procesu. Ale pokud jsou emoce zloby, agrese a nenávisti, černé, jako ropa, vyzařovány lidským vědomím do okolního prostoru, — pak je to přece ten samý mechanismus: vytvářejí se negativní *místa síly* tam, kde takoví lidé žijí nebo dokonce i tam, kam si jen «přišli odpočinout». A jsou z toho nemocní druzí, kteří jsou nuceni být vedle nich!

A pokud jsou stavy nenávisti k jinak smýšlejícím «úspěšně» rozvíjeny vůdci tohoto druhu — vtělenými d'ábly, pak vznikají různé druhy inkvizic: lidských sdružení za účelem hubení druhých lidí. A potom vznikají války — malé nebo velké.

Každý člověk, žijící na Zemi, musí přijmout odpovědnost za ten stav duše, ve kterém žije, který dává okolním duším!

A pak by se možná mnoho věcí změnilo. Lidé by přestali utrácet životy na výrobu toho, co ničí lidsvo. Začal by být srozumitelný mechanismus vzniku válek a terorizmu. Lidé by přestali učit děti nenávidět a zabíjet: například by přestali vyrábět počítačové hry, ve kterých se učí střílet a ničit, přestali by zaplňovat obrazovky televizorů, plátna kin a stránky románů — scénami násilí a vraždění. Vždyť tohle všechno je právě to, co nejvíc ze všeho otravuje nejen zdraví, ale i osudy konkrétních dětí a budoucích pokolení!

Ať se krása Země a tvořivá práce, harmonie a čistota — stanou etickými orientačními body!

Darujte jim vaše vědění o Bohu, o přeměně sama sebe, o smyslu životů — a pak se začne měnit k lepšímu život národů Země!

Nebud' smutná, že nikdo nechce jít *Cestou Světla!*

Nermuť se, že nikdo nepotřebuje *Božský Domov!...*

Nebud' smutná! Nebud' smutná! Prostě... je teď zima!

Brzy se všechno změní, to uvidíš sama.

Teď jen pomaloučku probouzej ty, kdo se už chystají probudit

— A ostatní?

— Ale vždyť přece existuje Bůh!

A žádné z Jeho dětí nejsou ochuzeny o Jeho péči.

Ani ty, které spí a zdají se jim strašné sny...

Nebud' smutná! Já to vím určitě: *Jaro a Světlo* — budiž na Zemi!

Ale zatím se uč být Mnou a žít jenom ve Mně!

Jsem velice rád, když vidím vaši přeměnu, jeden ze základů, které jsem do vás vložil! Jak je to skvělé!

My Všichni to sledujeme z druhé strany. Mnozí z Těch, Koho znáš i neznáš, z vás mají radost! I Já mám radost, protože jste Moje děti. I Já jsem k této práci přispěl znamenitým přínosem, který znáte. Jsem na to hrdý a raduji se spolu s vámi!

Pociť, že všechno živé dýchá ve Mně. A to, že dýchá — znamená, že žije!

A jaro je Moje Láska. Je to neustálý východ slunce!

A láska je splynutí duší, podobné splynutí vod!

Růžovou něžností vás objímá ranní světlo, sluneční paprsek laskavě hladí tvář!

A do srdce, Mně otevřeného, Já vcházím Blažeností, a naplňuji ho Klidem!
Daruji mu radost jitra!

Já držím jaro na dlaních —
Řeky, hory, lesy a moře!...
Já na Zemi jaro vytvářím
Pro každého — i pro tebe!

Na prostranstvích polí taje sníh...
Tažní ptáci se domů navrátili!...
A nad zemí se zvedá světlo něžně růžové —
Ať je to svítání — tvé!

V každém semínku — maličké kapičky života —
S každým dnem se probouzí ze spánku,
Proráží skrz hutnost země,
Prorůstá, — jaro vzhází!

Mnou — tryská ze samotných *Hlubin Bytí*
Prvotní Jednotný průzračný Proud!
A do srdcí, kam jsem předtím zasil Lásku,
Já vcházím — a rodí se Bůh!

Z besed s Kurgan-Baši:

Stepní prostory... Rozměrově kolosální Mahádubl Kurgan-Bašiho. A zde jsou Jeho Učedníci, Kteří dosáhli stejné úrovně rozvoje v mezích Božskosti. A On nám Je představuje jako Svoji *Gardu*.

Tady se pobyt ve stavu *sloučenosti* s Kurgan-Bašim ukazuje být mnohem pohodlnějším, než přebývání ve vlastním těle nebo kolem něho.

Ptáme se:

— Jak probíhal trénink ve Tvé *Gardě*? Jaké metody byly používány pro dosahování Božských výšek?

— Život probíhal na koních. Létající jezdci s rozpřaženými *rukama* z «rozevřených» duchovních srdcí... Oni meditují, a přitom těma *rukama vědomí* objímají prostranství: «To všechno je moje! Je to moje step! Je to moje láska! Země, já splývám s Tebou, svírám Tě v objetí, moje rodná Matko!»

A prostřednictvím toho se «utápěli» ve *Vědomí Země*, splývali zpočátku s Ní, a poté i s Otcem Svarogem.

Právě takhle probíhaly naše tréninky — na koních, na prostranstvích, ve stepích!

— A jak prvotně lidé došli k pochopení role duchovního srdce — ve svých životech obecně, i v trénincích?

— Rodná Matka Země to poskytne! *Ruce lásky!* — to je to hlavní heslo a hlavní podmínka pro takovou práci!

— A jak jste se stravovali? Vždyť v potravě stepních národů vždy převládala mléčná jídla a maso zvířat. A k tomu vždy patřil i lov zvěře. To my známe z historie.

— To bylo údělem některých jiných národů. Ale netýkalo se to rodné Rusi! Vždyť Já jsem ruský! Naše Garda se skládala z Rusičů! A jak jsi ty sám už četl, a výborně to víš, zabíjená potrava zdaleka ne vždy a ne všude převažovala na tehdejší Rusi nad nezabíjeným stravováním.

— Ale přece jen, čím jste se živili?

— «Jedli jsme byliny, sto let na šťovíku, zkysli jsme dušemi, dostali kopřivku...» — tohle zpíval Vysockij o současné Rusi. Ale tenkrát — na volnosti, na prostoru — mléko, kumys, sýr, a k tomu různé byliny, a ještě stromová mouka.

— A jak jste tu mouku připravovali?

— To je taková hloupost: stačí roztlouct v hmoždíři sušenou kůru právě téhle vrby — a vznikne chuťově vynikající a mimořádně výživná a léčivá stromová mouka! Však ty víš, co je to kyselina salicylová! A právě ta, z vrbové kůry, zachraňovala jak nás, tak i koně, od různých pohrom. Nikdy žádná nákaza — ani mor, ani cholera, ani třeba jen nějaký zánět — nic takového jsme nikdy nezanal!

— Ale, stejně: zrno, obilí?... Dělali jste z něho třeba nějaké placky?

— Já osobně jsem nic takového neznal. To nebyla Moje cesta — příprava jídla z obilí. Mléčné jídlo — ano.

Ukazuje bílé kulaté sýry.

— Tohle bylo Moje jídlo! Dokonce i koně jsme přikrmovali tím sýrem! Plus drcená mouka z bylin, plané ořechy. Med, ten také, ale hrál jen velmi malou roli.

— Dobře! Ale to jste byli vy, mužští, — na koních. A ženská polovina rodu — čím se ta zabývala? Také se trénovala na koních?

— Její způsob života byl jiný. Ženská polovina — to je chalupa. Vždyť my jsme vůbec nebyli kočovníky. Každá rodina měla chalupu, a muž předával svoje duchovní vědomosti, podklady — ženě.

— Na koních?

— Ne. «Na koních» to nikdo nezakazoval, ale bylo pravidlem, že pro ženy byla chalupa: chalupa a to, co bylo kolem.

— Jaké to byly roky — když jste tady tak žili?

Kurgan-Baši je trochu v rozpacích:

— Tohle všechno vnímám jako jediný okamžik, jako jediný kousek času... Bylo to — ještě když existovala «předkřesťanská» Rus. Všechny tyto země obývali Slované.

— Já mám přesto o ženy obavy... Cože? — ony neměly šanci postihnout v meditacích ten samý *prostor*, dosáhnout té samé úrovně duchovní dokonalosti, jako muži?

— Tak to není. Vždyť lidé tehdy chápali mnohost vtělení. A byla úplně jiná kultura: nebylo opilství, nebyla ta strašná duchovní zkaženost, která teď panuje téměř všude po celé Zemi, a v těchto krajích také. Něžnost, laskavost, vzájemná péče jednoho o druhého, péče o děti — právě tohle výborně pozvedalo ženskou polovinu obyvatel těchto stepí! To projevení lásky, které je vám známé pod zobecňujícím slovem *sattva*, — právě to byl skvělý «ženský osud», optimálně připravující k následujícímu vtělení — pro let nad zemí a obejmutí celé planety svými *rukama* vědomí, které se stalo dokonalým!

Zpočátku se každá žena učila milovat muže a svoje děti. A skutečně to bylo tak! Duchovní srdce, ruce lásky — to všechno zajišťovalo ráj za života v těle a potom i mezi vtěleními, po čemž už stačilo všeho všudy jednou «absolvovat» v mužském těle kolektivní let vědomí uprostřed prostranství rodných stepí!... To je fakticky všechno, co je zapotřebí...

Ale samozřejmě se k nám vtělovaly různé duše... Přicházely duše i z různých krajin Země, i po nepozemských vtěleních... Ale... — všeho všudy jedno takové ženské vtělení v sattvě, «zvládnutý» stupeň sattvy, poté další mužské vtělení uprostřed koní a stepí... — a to prakticky zaručovalo rychlé postižení Stvořitele, Splynutí se Stvořitelem!

Všechno to bylo správné, krásné, silné a ... vědecké, jak bys teď řekl ty sám. To znamená, že *věda o rozvoji duše* — v té podobě — existovala už tehdy.

— Povídej ještě, prosím, — o tom, jak jsi žil? Takže — právě skončila meditace-cval, meditace-let...

— Žil jsem jak vítr: on přestane vát — a je jenom nekonečná průzračnost vzduchu všude kolem. Právě tak i srdce duchovní: jestliže se letání-meditace zastaví — pak je jenom *Světlo Lásky* — *Božské Světlo*, přebývající v Klidu.

Kurgan- Baši — znamená *Hora Otce*. Měl jsem mnoho Jmen..., nejdnou jsem přicházel na Zemi... Stal jsem se *Domovem* pro všechny, kdo Mne hledali, stal jsem se *Otcem* pro všechny, kdo Mne milovali, šli do Mne. Stal jsem se Tím, Kdo ponořuje do Sebe.

Pociť Moje Ruce a na nich — Moje země: stepi, lesy, jezera..., a jezdce letící nad nimi. To všechno žilo ve Mně století za stoletím, rok po roce, a Já jsem vtahoval dosahující — do Sebe.

— Jak žiješ teď, komu pomáháš?

— Jak Já žiju — to vidíš: z Bezmezných *Hlubin* vycházím jako *Veliká Hora*, a odhaluji *Bezbrhé Světlo* — lidem Země! Vy můžete pomoci, aby se to Světlo stalo zjevným pro velký počet lidí, když budete o Mně vyprávět. Já budu mluvit a ukazovat — a oni ať uslyší píseň stepí, uvidí zrcadla jezer, a Moje přítomnost — zaplaví *Světlem* dívajícího se a naslouchajícího!

Já chci lidem vyprávět lidem o planetě-matce, na které žijí. Láska k ní — může vyléčit duše a spojit lidi ve vytváření blaha všem bytostem na Zemi.

Moje i tvoje je Země!
Stepi, jezera, pole...
V něžné mlze slunce východ
Odražil se v zrcadle vod...
Nejprostší přikázání v bytí:
«Miluj svoji Zemi!»

— Vyprávěj ještě o Sobě!

— V posledním pozemském životě jsem přišel jako *Božské Světlo* Stvořitele. Musel jsem pomoci Mým lidem obnovit Cestu — jednoduchou a jasnou — k Otcí.

V těch krajinách, kde jsem žil, nebylo tradicí zapisovat poznatky o Nejvyšším. Vzpomínka na to žila — v písních a skazech. A proto se v řadě pokolení to vědění lehce ztrácelo, když odešli Dosáhnuvší.

Když jsem se v těchto krajinách vtěloval předtím, byly vzájemné vztahy lidí v rodinách a občinách prosyceny klidem a vzájemnou úctou. A teď jsem přišel znovu — a uviděl jsem rozepře a hádky, ukřivděné starce, pohaněné ženy, muže, rvoucí se o nadvládu...

Když jsem byl malý, Moje matička mi zpívala písně a vyprávěla skazy přibližně takové, jaké vám ještě v rychlosti poví Lada... Já jsem je poslouchal, a snadno jsem se rozpomínal na vědění, které bylo živé uvnitř.

Povyrostl jsem a začal jsem kolem sebe shromažďovat přátele. Jako dospívající jsme pásli koně. Učil jsem své přátele být okřídleným a neohroženým srdcem, které nechce — *pro sebe*, ale *dává druhým*, brání je, ochraňuje, pečuje. Učil jsem je očišťovat úmysly, učil jsem je čestnosti, dobrotivosti a jednotě...

Když jsme Já a Moji druzi dorostli, začali nám v občině naslouchat a přidávat se k nám: vždyť byla za námi cítit Veliká Síla.

Brzy Mne lidé zvolili do čela rodu, nehledě na to, že jsem byl ještě mladý. A dál už bylo všechno snadné.

Všechno bylo prosté: let duše, pranáva, poté — "Srdce Země" a hlouběji — Příbytek Boha. Tak jsem je Já vedl do Sebe.

Naučit se žít jako letící, okřídlené srdce, schopné Splynutí — to je velmi významný krok na Cestě.

Spynutí vědomí přinášelo užitek i našim koním. Tato překrásná zvířata se učila lásce a oddanosti a rozuměla beze slov svým jezdcům. Vědomí rozumělo vědomí — oni spolu s námi pociťovali let duše. Byl jejich «cval» k lidskému vtělení.

Moje Garda se stala štítem slovanských zemí. Po staletí nemohli přes země, kde žili Boží Jezdci projít ti, kdo si přáli loupit a podmaňovat. Dusili se a zříkali se jakýchkoli nepřátelských vpádů. Války se nezahajují na prostranstvích, kde panuje láska a Božská Síla!

Vychovával jsem Gardu a nasával do Sebe nová pokolení Jezdců Ducha. Vzkřísil jsem k životu tradice těch zemí, ve kterých jsem kdysi vyrůstal do Božskosti Sám. To, co jsem dělal, — bylo prosté: Mluvil jsem a učil o lásce k Zemi, ke všemu žijícímu a rostoucímu na ní, učil jsem lásce člověka — k člověku, a člověka — k Bohu.

Země je láska Má!
Zlato trav se vlní,
Koně po stepi letí,
Hřívami vítr loví,

Zlaté coby milých děvčat,
Bílé vlasy stařečků šedivých,
Dětské úsměvy, zvonivý smích,
Byl jsem připraven život za ně dát!...

Usmívá se jezerům svítání,
Nad čistou vodou mlha se snáší,
Světlo lásky rodí se v duši —
A na křídlech letí nad Zemí!

Hymnem života v řadě staletí
Božská Garda po stepi letí...
Já to miluji už mnoho tisíc let,
A nemám slov, to všechno vypovědět!...

Z besed s Jasinem

Jednou, před mnoha lety, nás Ježíš přivedl na tohle místo. Je tu Mahádubl Jasina.

Na tomto místě jsme se potom učili být *Božským Ohněm* a propracovávali jsme z *Něho* svoje těla...

Jasin nás také učil přemísťovat se v *Jasném Světle* Božského Vědomí — s pomocí *rukou vědomí*. Dlaně takových *rukou* libovolné délky doširoka rozprostíráme tam, kde se chceme ocitnout. Potom *ruce* zkracujeme — a ocitáme se právě tam... Vždyť duchovní srdce je umístěno právě mezi *rukama*, které z něho vycházejí...

Takové tréninky přemísťování v prostoru výborně napomáhají získání návyků být *čistým vědomím*, osvobozeným od fyzického těla a od závislosti na světě hmoty vůbec.

Jasin nás tehdy učil:

— Představ si, že teď tvoje tělo zemřelo. Ale ty — jsi! A vždyť přece můžeš existovat — naprosto bez něho!

... A ještě jsme mohli proplouvat svým tělem, kolikrát jsme chtěli a z různých stran, vyhledávat v něm energetické nefunkčnosti — a okamžitě je odstraňovat *rukama vědomí*...

Jasin učil:

— Tělo se musí stát právě tak průzračným, jako Vědomí Prvotní Úrovně. Pak už definitivně nebrání růstu tebe jako vědomí — v Prvotní Úrovní vesmírného bytí...

... Čím je pro nás tak důležitá práce uvnitř Božských Mahádublů? Nejen tím, že je tu velice snadné stýkat se s Bohem! Ale také tím, že se tu Božské Vědomí nesrovnatelně intenzivněji projevuje. A proto je na takových místech velice jednoduché sladovat se s Ním, splývat, stávat se Jím, přivykat si na bytí Jím, «krystalizovat» se v Něm.

Ne náhodou Božští Učitelé nazývají taková místa, kde se rozkládají Jejich Mahádubly — *Svémi pracovními prostranstvími*.

Vždyť Splynutí s Bohem se začíná uskutečňovat právě Splynutím s Božskými Učiteli. A nejsnadnější je učit se tomu přímo v Jejich Mahádublech.

Ale zopakuj to ještě jednou jinými slovy: jestliže já naplno vejdu do Něho a už nevnímám ani svoje materiální tělo, ani materiální úroveň a všechny další úrovně vůbec, kromě Božského Vědomí — pak to přece je právě to Splynutí, třebaže zatím ve srovnatelně nevelkém objemu prostoru.

Ale tento objem se může zvětšovat — až do vesmírných měřítek — jestliže budeme dále trénovat...

... Jasin také vyprávěl:

— Vtěloval jsem se na dávné Rusi ještě předtím, než se tam objevilo křesťanství; vtěloval jsem se tam několikrát.

Ale Moje Sloužení se neomezovalo na pomoc lidem jenom ze vtělených stavů: Já jsem jim pomáhal vždy.

Začal jsem Svoje Sloužení na této zemi, když tu lidé ještě žili v rodových občinách, nespojených pod něčí nadvládou do jednotného státu. Pracoval jsem s lidmi tak, že jsem jim předával ideje, potřebné pro správný rozvoj prostřednictvím pověstí a pověr, vštěpoval jsem jim správné myšlenky, podporoval v nich potřebné emoce — zvláště v lídrech, stařešinách: v těch,

kterým lidé naslouchali, za kým šli. Tak jsem ovlivňoval rozvoj světového názoru národa, a formoval lidské charaktery.

V dávných časech tyto země obývali lidé s naprosto jiným charakterem, než mají současní obyvatelé Ruska. Jejich hlavními vlastnostmi byly spokojenost, nenásilnost, dobrotu. Oni uměli žít uprostřed přírody a velice harmonicky s ní spolupůsobili. A příroda jim zabezpečovala všechno, co potřebovali.

Právě *harmonie vzájemných vztahů s přírodou* byla jednou z hlavních součástí životní kultury toho národa.

Takový kontakt s přírodou, a také dobrý, nenásilný vztah jednoho k druhému těmto lidem pomáhaly vyrůstat s pocitem štěstí, životní radosti. A dobrosrdečnost a vzájemné pochopení, něžnost a laskavost ve vztazích mezi nimi nedovolovaly těm duším «zašpinit se» — negativními emocemi a nenávisť — a tím si zkomplikovat osudy.

Vždyť životní štěstí vůbec nezaručují technické úspěchy civilizace. Tyto národy se ani v nejmenším nepodílely na výtvarných současných techniky, a v něčem to měly mnohem těžší. Ale, nicméně, ti lidé žili s pocitem svobody a štěstí — na rozdíl od současných ruských obyvatel.

Ukazuje se, že život lidí v současné technokratické společnosti je «strnulý» a vzdálený od štěstí a svobody. A příčina toho leží v usilování lidí zabezpečit v první řadě materiální součást života — v naději, že jim právě materiální blahobyt přinese štěstí.

Ale štěstí — v jeho samotné podstatě — nepochází z něčeho vnějšího, ale z vnitřního. Štěstí je stav duše. Proto může být šťastný jen ten, kdo nežije starostmi těla, ale opravdovými snaženími duše!

A dávní Rusiči, opakuji, měli jiné hodnoty, nežli současná společnost: harmonie kontaktů s přírodou, nenásilnost ve vzájemných vztazích jednoho s druhým, úcta ke svobodě každého — a to z nich dělalo šťastné a svobodné lidi...

... Jedno z Mých posledních vtělení bylo na území současné Kostromské oblasti.

V té době tam žili překrásní lidé — čisté dušemi. A jejich vnější vzhled byl také neobyčejně krásný: harmonicky utvářená těla, světlé, trochu se vlnící vlasy, rámuující něžné ovály obličejů, a oči, ve kterých byla vidět hloubka, čistota a jasnost.

Žili v občinách, skládajících se z několika rodin. Žili — jasně a čistě, v přirozené harmonii s přírodou. Bylo to normou, samozřejmým způsobem života.

— Ale odkud máš takové jméno — Jasin? Jasin je arabské jméno? Ty ses vtěloval i mezi Araby?

— Ne. Ale všechny Araby miluji také, jako Svoje děti, a vždy jsem připraven jim pomáhat poznávat Boha: Alláha, Svaroga, Nebeského Otce — vždyť rozdíly jsou jenom ve slovech, ale podstata stejná.

Ale jméno *Jasin* znamená *Jasně Světlo*. To je To, Co jsem poznal a Čím jsem se stal, když jsem dosáhl Splynutí se Stvořitelem.

— Jasine, ale Ty jsi nám ještě nevyprávěl, jak jsi právě Ty postihoval Stvořitele...

— To bylo v jednom z Mých dávných vtělení, když jsem byl přiveden Svarogem do jedné z Jeho *lesních škol*.

Zpočátku nás tam učili rozplývat se v energopolích rostlin — jarních břízek, jasanů, topolů. Potom — vpouštět do hrudního koše *jasné světlo* ranního sluníčka, naplňovat jím všechny čakry, provádět ho základními meridiány. *Sluneční čistota* musela naplňovat celé tělo, dělat ho zářivým a téměř průzračným, — pak bylo možné pokračovat dále.

A dále postupovala práce také úplně tak, jako u vás: učili jsme se rozlévat duchovními srdci nad prostranstvími jezer a polí, «mizet» v tichu lesa...

Potom jsme poznávali Bráhmanické a všechny ostatní vrstvy Absolutna — s pomosí Assirise a dalších Božských Učitelů.

A na nejvyšších, závěrečných etapách nám ukládali zaplňovat sebou obraz Stromu, jehož větve se rozprostíraly v materiální úrovni, kmen pronikal *hlubinnými* jemnými prostranstvími, a poté jsme vědomími «prorůstali», jako kořeny, do Příbytku Stvořitele.

Nu, a co bylo dále — to je vám už srozumitelné i beze Mne.

... Taková je Moje biografie. Teď je vám všechno jasné?

— Děkujeme Ti, Jasine! Ale chtěli bychom Tě poslouchat a poslouchat ještě dále!...

— Dobře! Přemluvili jste Mě!

Vy jste začali dělat to, co Já chci, to, co My chceme, co, jinak řečeno, chce Jednotný Vesmírný Stvořitel teď zjevit lidem planety Země. Vy jste si ještě naplno neuvědomili celý rozsah toho, co My zamýšlíme.

To, co vy teď děláte, je zatím podobné malému semenu. Diváte se na to semeno, ale ještě nevidíte rozměry toho Stromu, který sázíte. Ale Já vidím — jak Strom, tak i jeho květy, i plody, i nová následná semena!

... Ale chtěl bych ještě něco povědět o józe Dávné Rusi. Bez toho by obraz nebyl úplný.

Naposledy jsem se na Zemi vtěloval ze stavu Božskosti — tisíce let před příchodem Ježíše Krista na Zemi.

Byl jsem jedním z Těch, Kteří následně dostali jméno *Volchvové*. Do takových vtělení přicházely Duše, které se ujímaly péče o příznivý směr růstu a evoluce vědomí vtělených lidí. My jsme vytvářeli to, co bylo později nazváno *obyčejí*. Tyto mravní normy se vplétaly do způsobu života — v každodenní práci, i v odpočinku, i v oslavách svátků. Stávalo se to *tradicemi*.

To, co Já teď pomyslně nazvu *obřady*, tehdy nebylo nesmyslným souborem předepsaných tělesných pohybů nebo naučených slov. Ale byly to hluboce promyšlené činnosti, a účast na nich vytvářela správnou emoční náladu, správné myšlenky, a právě to zadávalo *pozitivní životní program* jejich účastníkům.

Obyčeje, formované takovým způsobem, učily radostné náladě v práci, harmonii v manželství, upevnění rodiny a způsobu života v občině. V tom je nejdůležitější to, že se rozvíjela tendence *vzájemné sjednocenosti vědomí*. Člověk se učil žít tak, že se pociťoval být *částíí* rodiny, i občiny, i světa živé přírody, i synem nebo dcerou Matky Země a Otce Boha. To se nevytvářelo slovy, na úrovni slov — ale v působení obřadů, poskytujících takové stavy vědomí.

My, Volchvové, jsme konkrétně vypracovávali varianty takových *obřadů*, které by byly ještě efektivnější pro správný rozvoj duší.

Tak například, společné — celou občinou vykonávané — setí zrna, anebo sklizeň úrody. *Vzájemně slitá vědomí* lidí, pracujících na poli, vytvářejí *energopole síly a radosti*, ve kterém je snadné pracovat! Je to podobné tomu,

jak je snadné běžet při vašem *meditačním běhu*. Zasévané pole se od toho stává *místem síly* v plném smyslu toho slova, a úroda a energetika zrna, na něm vypěstovaného je také tomu odpovídající.

Nebo — stavba domu: každý strom se vybíral, a člověk prosil strom za odpuštění, předtím, než ho porazil... Každá žástečka stromu se využívala: i kůra, i větve, i ty části, které se nepoužily bezprostředně na stavbu — ty se stávaly lžícemi, loučemi, ohradami, spletenými z větví...

Etika zacházení s rostlinami byla vpletena do pravidel, jak se má stavět, aby byl dům pevný, aby byl soulad v rodině, aby se v něm rodily zdravé děti.

Podobná byly i další *pravidla života*, která člověka, pokud je následoval, učila tvořit dobro, vytvářet krásu.

Slavnosti také sloužily k upevňování zdraví a formování radosti v duších. A ještě — k pamatování na Boha-Stvořitele.

Výuka *splynutí vědomími* také probíhala v harmonických tancích a sborovém zpěvu.

V tradičním způsobu života té doby byla v každém hospodářství domácí zvířata. Od nich se získávalo a používalo k jídlu mléko a vejce.

Ale ta zvířata, která žila v lese, lidé nelovili.

Sbírali dary přírody: houby, ořechy, jahody, med. To úplně stačilo pro plnohodnotnou a zdravou stravu. Lidé měli výživné potraviny dostatek!

A vzájemné vztahy člověka s přírodním světem, který ho obklopoval, nebyly nepřátelské. My jsme lidi učili sdružování, spolupráci se vším živým: s přírodními silami, s lesními obyvateli...

Obchod v tu dobu nebyl, někdy se prováděla výměna, ale ne často. Obvykle to byly *dary*, na které se odpovídalo *dary na oplátku*, — to byl také nepsaný zákon lidského života. Každý se vynasnažil darovat to, co sám uměl mistrně udělat, nebo to, co ten druhý nejvíce potřeboval. A tak lidé žili podle zákona: **DAROVÁNÍ A VDĚČNOSTI!** Právě takový byl tenkrát «biznys»!

Volchvové byli tvůrci těchto pravidel života a učitelé lidí, včetně dětí.

Volchvové neměli obvyklou rodinu ani domov, celé lidstvo bylo jejich rodinou, Příbytek Stvořitele byl jejich *Domovem*. Procházeli zeměmi, na delší dobu se zastavovali v občinách, ale poté šli dále. Byli spojovacími články mezi mnohými rody a slovanskými národy těch časů. Ale také — mezi lidmi a Bohem.

Vyšší vědomosti se v té době nezapisovaly, ale předávaly se buď ústně, nebo od Vědomí k vědomí. Čistotu duchovního vědění jsme ochraňovali My.

... Ale pak později, k Našemu zármutku, na Rusi nadešly časy, kdy téměř nebylo komu předávat naše Mistrovství, zbyli jen ojedinělí toho hodní...

Já jsem dlouho z nevtěleného stavu podporoval ty tradice, na jejichž vytváření jsem se kdysi bezprostředně podílel: snažil jsem se pěstovat v lidech občin nehněvivý charakter, lásku k práci, k zemi. Dokonce ještě po mnoha tisíciletích se uchovávaly odlesky toho, co se nazývalo *obyčejem*. Například Někrasov se podívoval a byl nadšen tím, že zotročený národ Rusi si přesto uchovával vnitřní čistotu a sílu.

A patrně, pokud by nebylo totálního opilství, hubícího duše jako jed, bylo by možné v té práci pokračovat i teď...

— Chtěli bychom ještě slyšet o práci v *lesních školách*, jestli je to možné...

— Ty se Všech vyptáváš na cvičení pro tělo a duše na počátečních etapách psychoenergetické práce. Takovým cvičením byl, například, *tanec*

slunce. Trochu to připomínalo to, co se v různých duchovních školách nazývá *spontánním tancem*. Ale hlavní zvláštností bylo pocitování *centra* sebe-duše — jako *zářícího slunce* v anáhatě. Učedník zval do duchovního srdce Otce Svaroga — a začínal tanec lásky-vděčnosti Bohu! *Slunce-Láska* v duchovním srdci, rozhořivající se stále živěji, podobné vycházející Hvězdě, — vzbuzovalo stav *dávání svojí lásky* na všechny strany, jako v meditaci *kříž Buddha*. Poté se *Světlem* naplňovaly ruce, nohy, hlava — a *Světlo* se začínalo lít, proudit — skrz ruce, oči... To všechno se dělalo ve volném rytmu tance. A proudy *Světla-blahodati* byly dotyky *rukou vědomí a pohledů vědomí* rozdávány všem okolním bytostem.

Poté, podle míry růstu duše, taková ranní rozcvička-meditace nekončila, ale měnil se jen rozměr *slunce*, které teď začalo mnohem převyšovat rozměry těla. Potom se pocitování *centra* sebe přenášelo k centru Země, a poté i do Příbytku Stvořitele.

Tak učedníci Boha vítali ráno každého nového dne, učili se být *Svarožiči* — Syny a Dcerami Svaroga.

Ještě byly písňe, podobné kombinacím manter a rezonující s různými energostrukturami těla. Ale o tom ať vypráví Lada: Ona to rozvinula k dokonalosti.

— A «Strom Života» nebo «Světový Strom» — je to nějak s Tebou, a s tím, čemu jsi učil, spojeno? Například ve skandinávských mýtech je takovým «Stromem» kouzelný *jasan*, spojující světy. Měl jsi k tomu nějaký vztah?

— Takové mýty mají téměř všechny národy. Jsou to «pohádky o pravdě». «Strom Života» je vyšší meditace. Varianty jejího vykonávání byly známy po dobu celé historie zasvěcení na Zemi. Je to Splynutí s Bohem v aspektu Absolutna. «Strom Života» prorůstá z Prvotní úrovně jemnosti a prostupuje Stvoření Svou Božskou Silou Života: «Já jsem Život, tvořící život!»

Analogiemi jsou «zlatý kvítek» taoistů, a «Réva» Ježíše Krista. Prostě jsou jen rozdílné názvy. Tento obraz ukazuje strukturu mnohorozměrného Univerza.

Pamatuješ, jak don Juan vylíčil Castanedovi *emanace Síly*? On říkal, že ty emanace nejvíc ze všeho připomínají stromy, a živé bytosti ve svých *kokonech* jsou podobné plodům na větvích.

Právě takovým *plodům* jsou podobná i kosmická těla planet.

A Tvořivá Síla je Jednotné Prvotní Vědomí, Bůh v aspektu Stvořitele, Jednotné «Já» nebo Jednotné «My».

V té tradici, ve které jsem vyrůstal, se s pomocí obrazu «Stromu Života» osvojovalo nejen *ponoření* do Příbytku Stvořitele, ale i *zpětný chod*: prorůstání z Božské úrovně — do těla. Energetika těla se díky tomu propracovávala do nejmenších detailů.

Tělo člověka je jenom *větvička* «Božského Stromu». Ale strukturou vnitřních kanálů také připomíná rozvětující se strom. Božská úroveň vědomí musela být vědomě poznána v meridiánech páteře, a také v energokanálech, vycházejících z ní a pronikajících tělo, předávajících ten proud energie, který můžeme nazvat slovem *Život*. To je právě to, co umožňovalo kontrolovat a řídit všechny životně důležité systémy těla: dýchání, krevní oběh, srdeční puls... To je možné pouze při úplném Splynutí s Božskou Silou, dávající život — konkrétně, i uvnitř substancí vlastního těla.